

Remember Doru Kalmuski

N. 13 aprilie 1944, în Pitești, unde mama se refugiase din pricina bombardamentelor preconizate să aibă loc în Bacău, scriitorul băcăuan a fost fiul avocatului Constantin Calmuschi și al Mariei (n. Damian), profesoară de limba franceză. Dacă hazardul a făcut ca tocmai în acea zi orașul ivirii sale pe lume să fie bombardat, ghinionul avea să se prelungească, întrucât tatăl, pe atunci primarul Bacăului, avea să fie arestat de comuniștii veniți la putere și trimis într-un lagăr de muncă și reeducare pentru mulți ani, unde, datorită torturii suportate la Balta Albă, Aiud și în alte locuri de detenție, va înnebuni, murind în împrejurări nici acum elucidate. Rămasă fără toate proprietățile și lucrurile de valoare, mama avea să le asigure cu greu celor doi frați condiții decente de trai, insistând ca ei să urmeze cursurile școlare cu orice preț. Studiile primare le-a început în orașul Buhuși, iar cele gimnaziale le-a continuat la Bacău, unde, în 1963, absolvă și Liceului „Vasile Alecsandri” (azi, Colegiu Național). Silit de împrejurări să lucreze în paralel, încă de la 12 ani, într-o fabrică de bere, a înfruntat de la o vârstă fragedă vicisitudinile vieții, fiind încorporat după absolvire în cadrul Clubului Sportiv Dinamo București, secția de ciclism, unde are rezultate foarte bune, culminând cu victorii în cursele și tururile din campionatul intern. Este admis la Facultatea de Filologie și la Facultatea de Drept ale Universității „Al. I. Cuza” din Iași, dar abandonează cursurile în 1964, același lucru întâmplându-se și cu studiile la Facultatea de Medicină, doi ani mai târziu. Cum debutase în presa literară încă din 1968 (revista *Luceafărul*), lucrează ca tehnoredactor la revista *Cronica* (1968-1975). Semnând cu pseudonimul Ioana Solescu, în 1974, publică la Editura Dacia din Cluj romanul polițist **Epilog pentru alții**, apărut într-un tiraj de neimaginat pentru un debutant (102.940 exemplare). Lucrează apoi ca instalator, în construcții, din 1976 revenind în Bacău, unde se angajează la Întreprinderea Poligrafică, pe post de corector. În 1984 îi apare, la Editura Cartea Românească, al doilea roman - **Îmbunătățirea funciară** - (40.000 exemplare), distins în 1985 cu Premiul Uniunii Scriitorilor, dar refuzat cu ostentație de autor. Fiind un permanent

disident al regimului comunist, trei ani mai târziu este anchetat de Securitate și trimis la închisoare pentru instigarea muncitorilor de la tipografia băcăuană, iar cu puțin timp înainte de căderea regimului comunist, la începutul lui decembrie 1989, publică romanul **Antonie și ceilalți** (Editura Cartea Românească, 35.000 exemplare), o parabolă a puterii totalitare. În ianuarie 1990 e ales președinte de sindicat al tipografilor băcăuani, dar în februarie se transferă la noul cotidian *Deșteptarea*, unde stămește dispute și răscolește patimi în urma articolelor publicate. Trece pentru o scurtă perioadă în redacția săptămânalului *Pur și simplu*, unde e redactor-șef adjunct, colaborează la *Cuvântul românesc* (Canada) și la alte publicații în limba română din S.U.A., la săptămânalul *Moldova* (Bacău) și, în 1992, editează în calitate de redactor-șef săptămânalul *Opinia băcăuană*. Din octombrie același an trece conservator la Muzeul de Artă, răspunzând de Casa Memorială „Nicu Enea”, a pictorului despre care va da tiparului, în 1997, volumul **Nicu Enea - Radiografia unui destin artistic** (Muzeul Județean de Artă Bacău). În 1993, publică cu pseudonimul Lester Fulbright, la Editura Saltic Prodcom București, romanul **Fiul**, în 5.000 de exemplare, iar un an mai târziu îi apare, în Franța, eselul politic **Atlantida română**, republicat ulterior de Editura Fabienne (Belgia, 1994). În 1993 a început elaborarea unui studiu amplu despre prejudecățile misticismului științific, publicat în 1999, la Editura Saeculum I.O. București, sub titlul **Semnele Apocalipsei** și lansat, în mod ostentativ, într-o stație de autobuz din Bacău. Acestor cărți li se alătură volumul de proză fantastică **Ultimele știri despre gepși** (Editura Plumb, Bacău, 1998), trilogia utopică alcătuită din **Isus la București** (*Utopia credinței*, Editura Deșteptarea, Bacău, 2000), **Adevăratul Eden** (*Utopia politiciii*, Editura Diagonal, Bacău, 2001) și **Religia minciunii** (*Utopia rațiunii*, Editura Cronica, Iași, 2002), distinsă un an mai târziu cu Premiul Filialei Bacău a Uniunii Scriitorilor pentru proză, romanul de dragoste **Gara Milano** (Editura Princeps Edit, Iași, 2004), ce a cunoscut și o versiune italiană, **Formula supraviețuirii** (Editura Deșteptarea, 2009), **Spre**

Vest prin Nord Est - Afacerea Char-donnay (idem, 2012), **Patru meditații despre predestinare** (Editura Docucenter, Bacău, 2013), **Conspirația iudaică și alte arătări** (idem, 2015) și **Mesaj către manechine** (Editura Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2018). Este inclus, de asemenea, cu proză în antologiile *Ateneul scriitorilor* (Editura Ateneul Scriitorilor, Bacău, 2008), *Bacăul cultural - 600. Antologia plumb*, 2008 (idem, 2008), *Retrospective 2* (Editura Fundației Culturale Cancicov, Bacău, 2008) și *Sub semnul lui Bacovia: antologie pentru „mâine și mai mâine”* (Editura Art Book, Bacău, 2015). Din zecile de articole, cronici de artă și eseuri risipite de-a lungul anilor prin revistele *Cronica*, *Convorbiri literare*, *Ateneu*, *Vatra*, *Steaua*, *Plumb*, *Meridian 27*, *Vitaliu*, ziarele deja amintite și *Tineretul liber*, s-ar putea alcătui, oricând, mai multe cărți de publicistică, dar se pare că nu le-a venit rândul. Aidoma altor scriitori, tentația politicii nu l-a ocolit, fiind ales în 1992 președinte al Organizației Județene a PAC, din care va demisiona un an mai târziu. Deși înainte de 1989 era unul dintre animatorii Cenaclului Artelor de la Casa de Cultură a Sindicatelor „Vasile Alecsandri” și al dezbaterilor organizate în propria casă, în ultimii ani s-a izolat la masa de scris, rareori ieșind din universul său, așa cum s-a întâmplat în 2015, când și-a răstignit cărțile pe o cruce în fața Prefecturii, urmând să le incendieze în semn de protest pentru penalii pseudoscriitorilor. Membru al Filialei Bacău a Uniunii Scriitorilor, a putut fi zărit doar la activitățile acesteia și, din când în când, la concertele soției, pianista Ozana Kalmuski. Pasionat de natură și excursii, a valorificat timpul liber în drumeții sau incursiuni în Munții Făgăraș ori cultivându-și pământul cu flori, grâu și plante aromatice, care nu lipseau din casa refăcută cu propriile mâini și cu spiritul său de gospodar desăvârșit. Experimentând decenii în șir *Formula supraviețuirii*, s-a stins pe neașteptate, în 12 iunie 2018, la Bacău, lăsând moștenire un model de luptă împotriva impostorilor de orice fel, mai multe formule literare și o operă ce abia de acum se impune a fi cercetată cu o mai mare atenție. Fie ca memoria sa să dănuie!

G. C. SIMION